

העולם הזה מלווה את מלחי א/ק, תל אביב

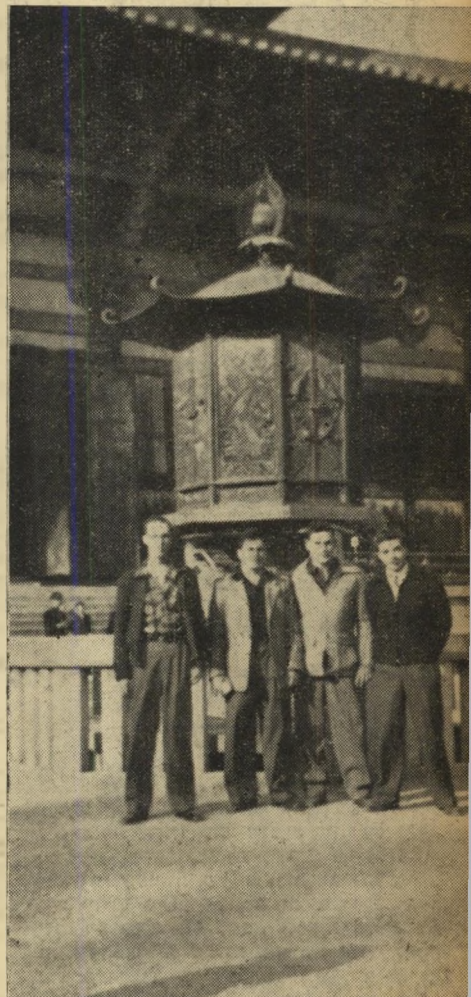
או סאקה - עיר הוגי

לא פורים. אלה הם רק הימאים מלאכי שכטר ושמואל, שנתפחו על ידי האווירה המקסימה של ארץ-הגיישות, את מצוות התורה האוסרות עליהם ללבוש בגדי אשה.

כניסה. שער-אירמונו של הקיסר הירוהיטו בסוקו, ים, אין עליהם שמירה ובכל זאת אין איש מעז לעבדם: יפאנית עתיקה אומרת כי הפולש לתחום הקיסר, יחלה.

מקדש ומקדש. העיר הקדושה נארה, מורכבת כולה שים. אלפי עולי-רגל מתרוצצים כל היום ממקדש למקדש. לא הצליחו לפתור את הבעיה: היכן הם גרים ואוכלים?

עד מה חולמים ימאים? התשובה מובנת מאלה לגבי אנשי הציים הגדולים והוותיקים, כגון הבריטי, או האמריקאי: בכל הלום וחלום האופף אותם כהיותם על סיפון-האנייה מופיעים בקבוקי יין, נשים יפות, תזמורות-דיקודים ושאר מיני כילוי כנעימים.

אנשי הציה-המסחרי של ישראל - הצי הצעיר ביותר בעולם - חולמים גם על זה: הרי אין הם מלאכי-מרום. אבל אין הם חולמים רק על זה. יש להם גם חלומות אחרים, גדולים יותר. הם שואפים להפליג לקצות עולם, לראות ארצות ועמים אשר לא נודעו להם עד כה, להפוך את השפה העברית לשפה מוכרת בכל נמל.

חלק מן החלום הפך למציאות לפני שבועות מספר, כאשר הפליגה א/ק, תל-אביב מנמל חיפה לכיוון, שלא היה ידוע מראש: לאנייה אין קו קבוע. היא עוברת מנמל לנמל, מטעינה ופורקת את כל המשאות הנמסרים לה בדרך.

האמת המשמחת הובררה לימאים הישראליים רק כאשר עגנה "תל-אביב" באי-הוואי: הם היו בון הישראליים הראשונים שזכו להצות את האוקיאנוס השקט תחת דגל מדינתם. חלק מן השאיפה הגדולה התגשם. עתה היה עליהם להגשים את המאוויים הקטנים, היומיומיים: לבלות, לבקר במקומות מעניינים, לצלם ככל האפשר, כדי שיהיה מה להראות לחברה בארץ.

צלמו האנייה - משה דוידוף, מלאכי שכטר ופאול דיסרדוף - הפעילו את מצלמותיהם בכד הקטור. הערשות המלוטשות קלטו הכל: את נערות האיים, שעלו על סיפון-האנייה, יצאו במחול פראי. את זרי הפרחים הצבעוניים-מסורתיים, שנענדו על צווארי כל הבאים להוואי. את הרי הגעש העשנים, ואת ספינות-הטיול הצחורות של המיליונרים, שעגנו בנמל-הנונולו.

אולם במהרה התברר לצלמים שמוטב להם לחפוף את סרטיהם. המסע היה עדיין בראי שית. כאשר הפליגה "תל-אביב" מאיי-התענוגות, היו פניה מועדות מערבה - ליפאן.

חלפו ימים על ימים של הפלגה בלבים, עבודה קשה, משי מרות יום ומשמרות לילה. אולם משה דוידוף וחבריו היו מוכנים לסכול הכל: פניהם היו מועדות - לארץ השמש העולה, החאראקירי, המקדשים והגיישות.

התרשמותם הראשונה של הימאים הישראליים מיפאן היתה מדכאת למדי: כאשר עגנה א/ק תל-אביב בנמל יוקהאמה נראתה בכל דלות איומה. אלפי קבצנים שרצו ברחובות, הטרידו את העוברים ושבים, פועלת-נמל צנומה עסקה בקשירת האניה לרציף, כשתינוקה צמוד אל גבה: פשוט לא היה לה היכן להשאיר אותו.

בעקבות האכזבה הראשונה באה שניה: רק מועטים מכין היפאנים דיברו אנגלית - וגם אלה סרסו את שפתו שכ שקספיר עד בלי הכיר, היות והם לא יכלו לבטא את האותיות למד, פא, וי. יתר על כן, הם לא ידעו דבר וחצו דבר על ישראל. אפילו בסניף-הדואר היה קשה להסביר לפקידים לאן מיועדים מכתבי הימאים.

החברה ניסו להתגבר על דכאונם בעיקר בעזרת הלצות, שנסכו ברובן על קומתם הנמוכה של היפאנים. סיפר חיים רגונס, רבי-המלחים של האניה. בצחוק: "כאשר רצינו להב דיל בינם לבין הבחורים שלנו, היינו מנספים מקל ארוך מעל ראשינו - ואם היתה נשמעת זעקת כאב, ידענו כי המקל פגע באחד משלנו".

שיר עברי ישן

אולם לאחר ימים ספורים של עגינה ביפאן נגוזה האכזבה. ובמקומה באו הערצה והתפעלות. מאחורי הדלות האיומה ותנאי החיים האנושיים נתגלה גוץ של בני אדם אוהבי סדר ונקיון שהצטיינו באדיבות ובהכנסת-אורחים מפליאה.

"אחד מתושבי אמאסקי הזמין אותנו לביתו", סיפר הימאים, "הביקור בבית יפאני הינו חוויה בפני עצמה. אם אתם מוזמנים לבית יפאני, מוטב שתרצו תחילה את הרגליים ותגורבו גרביים נקיות: הנימוס דורש שלא להיכנס לשם בנעליים. ישבנו בחדר-האורחים ומארתנו, קצין-צוללת לשעבר, שהפך לפרופסור באוניברסיטה, הגיש לנו ארוחה יפאנית מסורתית. מנה ראשונה: דגים לא מבושלים, טבולים בביצים חיות. מנה שנייה: מאכל הסוקיאקי הערב לחיך, אשר רק האלוהים יודע ממה הוא מורכב. כל זה קונח בכמויות גדולות של סאקי - היין היפאני החריף."

באותו מעמד נוכחה גם אחותו של המארח, מנגנת ידועה בנבל יפאני. היא הפתיעה את הימאים נעימות, כאשר השמיעה להם שיר עברי ישן. השיר לא היה מוכר להם, אולם המלים "ער הרי הגריר" (על הרי הגליל) נשמעו ברורות.

כרבורים ואילות

לקבלת-פנים נאה עוד יותר זכו אנשי תל-אביב בהגיעם לטוקיו: דומה כי עשרים וחמש המשפחות הישראליות הישבות בעיר למדו הרבה ממידת האדיבות והכנסת-האורחים של יושבי יפאן.

נופה של טוקיו - מוזיגה כמעט מושלמת של יופי אקוטי ושיכלול אירופי - עשה על הימאים רושם לא פחות מיושביה. המקום היפה ביותר בעיר הינו לדבריהם ארמון הקיסר הירוהיטו. הארמון מוקף חומה גבוהה, גנים מטופחים להפליא ונריכות מים, בהן שטים ברבורים לבנים. מעניין לא פחות היה הביקור בעיר הקדושה נארה -

לנמל. להפתעתם על ככל תוקף על כך

סקצוה רגני

כל עיר נמל בעו את שעותיהם על לא התפלאו הימאי של אוסאקה. מה הגיישה היפאנית

הגיישה אינה יי הינה בשבילה מק גדוניה ולהישא ב ניה. עוד בילדותה מבוקשו ברוב עדי שות אף הוא אינו הוא מתהה סכס ב קלה ונגינה על נב

רק משה דוידוף מהן התאהבה בו יפאניים, אשר איש על האניה, הורדה לזהטות.

המסע ליפאן היו הפליגה א/ק תל-אב

אני רוכב - אתה רוכב. החברה למדו את אמנות הרכיבה עוד בילדותם, חלודה. אחריכך רכבו עליהם המורים בבית-הספר, המדריכים בתנועת-הנוער והק עליהם רבי-החובל וקצין-האנייה. עכשו יש גם להם הזדמנות לרכב על מישהו. הרי רק דבר אחד בלבד: עליו לרוץ, כאשר מצוים עליו, לעצור, כאשר מצוים על

ירושלים של יפאן. העיר מלאה וגדושה במקדשי דת-שינטו. אלפי עולי-רגל כורעים בחרדת קודש באולמות-התפילה העני קיים, כגנים אשר מסכיב למקדשים מתהלכות איילות קדושות, אשר אינן יראות מבני אדם.

בדרכם חזרה אל האניה שבו הימאים והתפעלו מנימוסייהם הבלתי-רגילים של היפאנים: שניים מן הישראלים שטעו בדרך פנו אל אחד העוברים-ושבים, שאלו אותו כיצד להגיע